

Liñas de acción

Curso 2026-27

Un camiño unidos

1. O don dun itinerario para a vida

En súa recente encíclica, *Magnifica Humanitas*, primeira do seu pontificado, o Papa León XIV conclúe querendo confirmarnos «nun itinerario de vida cotiá sobria e esixente co cal vivir este cambio de época á luz do Evanxeo» (229).

Descríbenolo sinteticamente como «un camiño que nace da contemplación do designio de Deus, vive a unidade eclesial nutríndose da Palabra e da Eucaristía, constrúe o ben no mundo e ora xunto coa Virxe María» (229).

Con estas palabras lémbraños o principal, o verdadeiramente necesario para a nosa vida persoal, as nosas familias e o noso mundo, especialmente en momentos de cambios profundos: ser e vivir cada día como cristiáns, na variedade das vocacións e misións de cada un, sobre a base dunha común participación nas riquezas coas que o Señor constrúe a súa Igrexa ao longo do tempo.

De feito, toda a «vida pastoral» das nosas parroquias, da nosa Diocese, está desde sempre ao servizo da Palabra e da Eucaristía, da unidade eclesial, de facer posible a contemplación do designio de Deus e a oración en común, e así ao servizo do ben do mundo e da salvación de cada un.

Insistir nesta afirmación, que en realidade vai moi contrarrente, é moi apropiado nos complexos momentos que vivimos, como nos indica a encíclica papal; e é tamén moi adecuado ao iniciar a reflexión sobre un novo curso pastoral.

Experimentamos cambios «rápidos e frenéticos» (230), marcados polos algoritmos e as redes globais, cuxo control escapa ás nosas mans, como tamén o dos grandes movementos económicos e poboacionais, o dos medios de comunicación social, ou mesmo as decisións sobre a paz e sobre a guerra. As «retóricas tranquilizadoras» e as «construcións ideolóxicas sedutoras» (230), as grandes narrativas presentes na sociedade, non son suficientes para responder os desafíos que expón esta situación á persoa.

«O noso corazón sente a necesidade de descubrir un proxecto diferente, sabio e benévolo, semellante ao que María contempla no Magníficat, cando proclama que a misericordia de Deus esténdese de xeración en xeración sobre aqueles que lle temen» (230).

Necesitamos todos esta fe. Úrxenos, por tanto, en primeiro lugar, a súa predicación tamén hoxe, que dea certezas ás persoas sobre o horizonte da súa vida e lles permita dar forma á súa existencia con criterio propio, con conciencia madura e con paz. Esta predicación non é separable da proclamación e celebración do Misterio da fe ao longo do Ano litúrxico, da persoa e a misión do noso Señor Xesucristo, sen o cal non é recoñecible para ninguén o «designio de misericordia» que «atravesa a historia tamén hoxe» (230); sen o cal non reciben resposta os interrogantes e as dores da vida.

«No centro está o misterio da Encarnación» (231), que dá dignidade definitiva a cada un, a diferenza do que poden facer os proxectos do poder humano; e que nos ensina a saír ao encontro do «pranto dos pequenos», «a fragilidade dos anciáns», «o silencio das vítimas», «o esforzo de quen loita contra o mal que non quixerían facer» (231), con palabras de esperanza, con proximidade persoal e caridade activa.

Necesitamos o Señor Xesús, en quen o Pai nos mostra «a verdadeira humanidade» e o camiño para alcanzala. A todos úrxenos

«contemplantar no rostro do Fillo unha magnífica humanidade» (233), que nos invita a seguilo, que dá esperanza de plenitude humana á nosa vida, que nos permite anunciar esta boa nova ao noso próximo.

2. A visibilidade da experiencia cristiá

O camiño da Igrexa é o da Encarnación: o da Virxe María, verdadeira Nai de Deus, o da Última Cea e a Eucaristía, da morte e resurrección e do bautismo, do envío e do apostolado, do anuncio do Evanxeo e do sacramento da Orde, da comunidade dos discípulos, que vive da fe e da caridade no Espírito do Señor.

Así podemos anunciar de modo crible a gran novidade da Encarnación, do inmenso Amor de Deus, do seu abaixamento por nós e da súa glorificación da nosa humanidade. A predicación non sería crible sen proposta concreta, sen unha presenza que continúa a dinámica da Encarnación, do seguimento e da comunión con Xesús, Señor e Deus noso. Por iso, o obxectivo pastoral primeiro é sempre a nosa unidade como Igrexa, a nosa presenza como comunidade cristiá viva no mundo.

Nesta comunión eclesial atoparemos a nosa defensa contra a tentación de que a «necesidade dunha vida máis plena, menos exposta á fraxilidade e ao sufrimento» (232) nos leve a seguir camiños utópicos, a deixarnos arrastrar por «ideoloxías antigas e novas», que «empuxan ao home á superación técnica do límite e a elevarse por encima dos demais para afianzar o seu dominio» (232). Non poñemos a esperanza nos desenvolvementos tecnolóxicos, nos algoritmos e o dixital, e por suposto tampouco no poder político, no soño dunha organización social perfecta, na que, ao final, sería prescindible a persoa de cada un.

A esperanza na necesidade é sostida cada día pola proximidade de quen testemuña un real amor ao próximo. A dignidade que recibe cada un de Deus espértase e vese confirmada ao atoparse «coa capacidade de reflexionar criticamente, de elixir e amar gratuitamente e de establecer relacións auténticas» (233). Tanto significa a experiencia cristiá, a realidade dese «itinerario»

humano que o Papa nos indica como riqueza para a nosa vida e como achega decisiva ao noso mundo.

A acción pastoral principal seguirá sendo este ano pertencer con conciencia esperta, participar e coidar a nosa unión como Igrexa nun lugar, na súa forma plena, proveniente do Evanxeo e a Eucaristía, dos sacramentos cos que o Señor constrúe sempre a comunidade dos seus discípulos e a cuxo servizo puxo ao ministerio ordenado.

Pero ao mesmo tempo haberá de ser tamén preocupación pastoral primeira que esta presenza dunha humanidade renovada no Señor, dunha comunidade que vive de fe, esperanza e caridade, se faga visible á nosa sociedade, para ben de todos os que o necesitan.

A relevancia grande da visibilidade da Igrexa foi unha lección importante da recente visita do Papa. A presenza dun pobo enteiro crente, a posibilidade dun diálogo real coas persoas e de iluminar a vida coa luz do Evanxeo, resoou —tamén grazas aos medios de comunicación— como unha posibilidade e unha riqueza novas no corazón de moitos. En todo caso, fíxose pública e patente a existencia e a proposta dun camiño real para a vida, non utópico nin ideolóxico, non afastado como unha promesa ou un proxecto inalcanzable; senón feito de compañía, de apertura á verdade e de relación con Deus, de humanidade vivida con sinxeleza.

Coidar a visibilidade das nosas comunidades e parroquias, non reducir a nosa experiencia crente a algo privado, senón poñela de manifesto ante a sociedade, asumir o risco dunha presenza que posibilite o encontro e o diálogo coas persoas, dunha caridade que vai en busca do necesitado, aparece hoxe para nós como unha liña de acción prioritaria, que se segue claramente do vivido na visita do Papa.

Creceará así a nosa certeza na fe, vivirá a nosa comunidade e serviremos ao ben do próximo e do noso mundo, en tempos tan convulsos como os actuais. Anunciaremos, en breve, que a nosa vida, e a historia, están en mans do Señor, non da vontade dos poderosos.

Aproveitemos a este respecto, en particular, as posibilidades que nos ofrece o noso «Departamento de comunicación». Traballando en colaboración con el dispoñeremos de instrumentos para a nosa presenza pública, particularmente nos medios de comunicación social, cuxa relevancia xa non é necesario subliñar e para estar adecuadamente nos cales non sempre basta coa boa vontade.

3. O bautismo, esperanza de humanidade plena

A encíclica *Magnifica Humanitas* ve o noso mundo confrontado cun dilema: «é necesario escoller entre a opción polo poder e a opción pola verdade e o ben común»; entre construír «confiando no poder e no orgullo» ou «coidando o humano e o ben común» (184); entre unha política de dominio ou unha civilización do amor (213).

Existe na actualidade o risco «dunha visión antihumana, segundo a cal a plenitude da vida consistiría en ter máis, reducir a fraxilidade, eliminar o imprevisto e controlalo todo» (112).

Hoxe esta visión toma as formas do transhumanismo e o posthumanismo, que teñen os mesmos «presupostos: a centralidade da técnica e o soño de superar os límites da condición humana» (116). É dicir, «unha potenciación do ser humano por medio das tecnoloxías»; ou «unha forma de hibridación entre o ser humano, a máquina e o ambiente, ata imaxinar que atravesará o limiar no que a humanidade se superará a si mesma, entrando nunha nova etapa evolutiva» (116).

A nosa fe, en cambio, «responde indicando unha plenitude que non deriva dunha divinización tecnolóxica, senón daquela que produce a graza de Deus, recibida en Cristo» (126). Certamente, o ser humano «está chamado a transcenderse a si mesmo» (127); pero non fuxindo da realidade ou desprezando o que agora somos, senón polo camiño do amor. O que nos salva como seres humanos non é a autosuficiencia, potenciada polos medios técnicos á disposición, «senón unha relación que libera, unha comunión que transforma» (128).

Esta proposta cristiá ten o seu momento primeiro e a súa fundamentación **no bautismo**, sacramento da nosa liberación do mal e do nacemento a unha vida nova, acorde co verdadeiro proxecto divino; no que entramos a participar dunha humanidade renovada segundo o esplendor propio do Señor Xesús, do seu amor, da súa entrega vencedora da morte, da súa vida na gloria de Deus.

A este sacramento, á súa celebración nas actuais circunstancias sociais e eclesiais, dedicou unha parte importante do seu traballo o noso «Consello presbiteral» durante o curso pasado. Concluíu na elaboración e aprobación dun documento, que ofreceremos este ano pastoral a toda a Diocese.

Nel ofrécense orientacións para a celebración do sacramento, tomando en consideración as variadas circunstancias en que haberá que afrontar a súa preparación coas familias que presentan ao neno, así como as formas da súa posterior inscrición no «Libro de bautismos».

En todo iso reflíctese a cambiante situación das relacións matrimoniais, das familias, no noso contexto social, que nos expón retos inéditos ata fai moi pouco tempo. E inténtase responder cos criterios da fe, do que significa o acontecemento do bautismo para quen o recibe e para os responsables que presentan ao candidato; e tendo en conta, en particular, que nel óbrase a incorporación do bautizado ao Corpo de Cristo, á realidade espiritual e tamén social que é a comunión da Igrexa, feito do que dará testemuño a inscrición no libro parroquial.

Procuraremos neste curso pastoral presentar este documento, coas súas indicacións concretas, nas diferentes zonas da nosa Diocese. Será unha ocasión non só de revisar o noso proceder ante os novos desafíos que nos atopamos, senón tamén unha oportunidade para unha verdadeira formación permanente, referida a esta realidade teolóxica primeira e fundamental da nosa vida cristiá. Para todos será bo renovar as certezas a este respecto, nun mundo que está a esquecer en boa medida o significado da fe cristiá, do bautismo e da Igrexa.

4. Participación na celebración dominical da Santa Misa

A certeza de que estamos chamados a unha verdadeira humanidade, como indicaba León XIV aos mozos que lle preguntaban en Madrid que debían facer —«sede humanos», respondeu—, non radica na nosa confianza en tecnoloxías ou en proxectos ideolóxicos, senón en Deus, que se fixo home na Encarnación, no don da presenza real do Señor, que permanece connosco ata o fin dos tempos.

A realidade da comunión dos discípulos con Cristo, a realidade da comunidade cristiá, da Igrexa, sostén a nosa esperanza, a certeza realista de que a nosa vida está chamada a unha humanidade verdadeira. Sabemos que non podemos substituír esta presenza de «Deus-con-nós» con outros proxectos ou propostas da nosa creación. Por iso, o principio pastoral primeiro é vivir esta comunión cristiá segundo a plenitude da súa natureza.

Lémbrao de novo León XIV: «A espiritualidade que necesitamos é unha espiritualidade eucarística, é dicir, unha espiritualidade da unidade eclesial no amor. A Encarnación e a Pascua revelan a Deus que entra na nosa condición humana e a transfigura no don de si mesmo. Este don permanece presente e operante na Eucaristía, na cal o Señor se comunica e reúne á Igrexa, para que a súa entrega se converta en principio de unidade e fonte de vida nova» (234).

Non podemos substituír a realidade desta comunión concreta con Cristo por outras actividades nosas, movidos por motivacións sociais ou culturais, por boas ou mesmo piadosas que parezan. Non podemos abandonar a participación nas asembleas eucarísticas en nome de costumes locais ou da nosa comodidade. A chamada a vivir na unidade dos fieis, que ten a súa fonte e cumio na comunión eucarística, a participar na celebración dominical da Santa Misa, segue sendo unha prioridade pastoral.

Non é certamente unha novidade; pois así era xa nos primeiros tempos da Igrexa e así foi vivido na nosa terra ata moi recentemente. Pero convén lembralo, cando o entorno cultural prefire poñer a súa esperanza dunha verdadeira humanidade noutros factores, técnicos ou culturais, determinados normalmente polos

poderosos deste mundo. A mentalidade dominante e os seus altofalantes mediáticos pouco axudan a recoñecer a Cristo como o factor diferencial, o fundamento dunha esperanza realista de humana plenitude, e a buscar a relación con El.

Afirmar o «itinerario de vida cotiá» propio do cristián, e as condicións esenciais da súa realización na Igrexa, recoñecer que se nos ofrece a nós e a todos o camiño á verdade e á vida, é sen dúbida unha urxencia pastoral do noso tempo, como nos indica a recente encíclica papal: volvédevos cara á magnífica humanidade realizada en Cristo para ser vós humanos.

Estas afirmacións teñen unha actualidade particular para a nosa vida como Igrexa nas zonas rurais da Diocese, onde a situación das parroquias obrigan aos fieis para tomar unha decisión clara a favor da participación na Santa Misa dominical, para o que fará falta moitas veces un desprazamento que implica non só xeografía, senón tamén costumes e afectos. O cal pide tamén aos pastores, pola súa parte, que fagan posible aos fieis esta participación nos lugares mellores e escollidos; que a proponan a todos, de modo sinxelo e claro, animando e axudando así a vivir plenamente a propia fe.

Como insiste León XIV, «para santificar o domingo é fundamental celebrar a Eucaristía. A escoita da Palabra e a participación no Corpo de Cristo implican, segundo os Pais conciliares, o *convenire in unum* (cf. SC, 106), é dicir, a convocatoria festiva dos fieis. En dita asemblea, a comunidade cristiá fai visible a súa comunión co Señor e dá testemuño da súa pertenza a Cristo e da súa fidelidade á Igrexa. Esta asemblea non pode substituírse por unha presenza meramente virtual, nin se reduce a unha reunión meramente pasiva. A asemblea litúrxica realízase, en efecto, na participación activa de irmáns e irmás, convocados xuntos para que «dean grazas a Deus, que os «fixo renacer á viva esperanza pola Resurrección de Xesucristo de entre os mortos (1Pe 1, 3)» (ibid.). Neste sentido, anímovos a todos a crear as mellores condicións posibles para que tamén poidan participar na Santa Misa aqueles que os domingos non teñen a posibilidade ...» (Catequese sobre a Sacrosanctum Concilium, 12/08/2026).

Noutros termos, o proceso de «reordenación pastoral» segue sendo necesario no noso mundo rural, para ben dos fieis no presente e no futuro, para que teñan unha posibilidade real de vivir plenamente o propio ser cristián nestas particulares circunstancias e sexa máis verosímil a transmisión da fe ás novas xeracións.

Propoñer, en cambio, alternativas á participación na celebración eucarística dominical, mentres esta é accesible aos fieis, sería unha opción pastoral que desfocaría a percepción e a adhesión á fe en Cristo, aínda cando a proposta estivese feita con boa vontade.

5. Implementación do proceso sinodal

Ao servizo dunha presenza renovada da Igrexa no mundo, potenciando nela a comunión, a participación e a misión, procurando que estruturas e formas tradicionais sirvan realmente á evanxelización, estamos a levar a cabo na Igrexa universal desde o ano 2021 un longo proceso sinodal. No camiño deste «Sínodo sobre a sinodalidade» estamos invitados de novo a dar algúns pasos neste curso pastoral, conscientes, como nos lembra León XIV, de que «a sinodalidade é un estilo, unha actitude que nos axuda a ser Igrexa, promovendo experiencias auténticas de participación e comunión» (Saúdo no «XVI Consello Ordinario da Secretaría Xeral do Sínodo», 26-06-2025).

A proposta de implementación feita pública pola «Secretaría do Sínodo» (Facer memoria, 27-06-2026) pídenos en primeiro lugar un «relato» da experiencia realizada, que haberá de preparar o «Equipo sinodal diocesano» e que, xunto cunha presentación das perspectivas de futuro que se poidan abrir, despois de ser aprobado na Diocese, será enviado ao «Equipo» responsable na Conferencia episcopal, a cuxo nivel se dará o seguinte paso, e para mutuo enriquecemento das Igrexas particulares.

Un aspecto importante que resaltan todos os documentos sinodais e ao que se nos pide de novo que prestemos atención, é a promoción da corresponsabilidade diferenciada dos fieis nos diversos ámbitos e estruturas de Igrexa.

A este respecto, pode resultar de utilidade que, no horizonte que agora se nos expón, nos preguntemos sobre a realidade da participación e a corresponsabilidade que se está vivindo de feito nas nosas parroquias, tendo en conta a diversidade de situacións e de zonas pastorais. A información e conseguinte reflexión común sobre a forma concreta desta participación dos fieis, sobre as súas fortalezas e as súas debilidades, podería dar pé a un encontro diocesano, cuxos contidos sen dúbida serían de axuda no camiño da nosa vida eclesial, parroquial e diocesana, e permitirían facer algunha achega á reflexión sinodal actualmente en curso.

Na realización de todo este «proceso», contaremos coa axuda e coordinación do Responsable diocesano do noso «equipo sinodal».

6. En vistas do 900 aniversario da Catedral

A próxima celebración do 900 aniversario da nosa actual Catedral, coas súas etapas de preparación, é unha ocasión particular para vivir nós e visibilizar ante toda a nosa sociedade a realidade deste Pobo, desta humanidade que camiña na nosa terra unida a Cristo, con humildade, realismo e esperanza certa.

Os labores de restauración da capela da Virxe dos Ollos Grandes comezarán practicamente co curso que iniciamos e prolongaranse varios meses. Será unha oportunidade para intentar renovar a conciencia da compañía e o amparo da Santísima Virxe María á nosa Igrexa e a todos nós, á que recoñecemos presente baixo diversas advocacións nas nosas parroquias e comunidades, e que en Santa María de Lugo, a Virxe dos Ollos Grandes, ten a súa expresión diocesana común.

As iniciativas pastorais que poidan desenvolverse neste curso darán paso, se Deus quere, a un novo ano de preparación centrado no Santísimo Sacramento, que preside o Altar Maior da nosa Catedral.

En todo iso visibilízase unha dimensión pertencente ao esencial da vida e a acción pastoral na nosa Diocese: a conciencia de ser

unha porción do Pobo de Deus, que camiña ao longo dos séculos sobre o fundamento dos apóstolos, unidos ao Señor como parte da súa gran «familia», sendo a Virxe María Nai súa e nosa.

7. Ano Santo Compostelán e XMX 2027

A sucesión dos apóstolos visibilízase na «cátedra» episcopal, na Igrexa Catedral. Este ano 2027 preséntasenos á conciencia, visibilízase e entra na nosa vida de modo particular ao celebrar de novo o **Ano Santo compostelán**.

Para nós é signo da presenza do Apóstolo Santiago na nosa terra e tamén especificamente en Lugo. A nosa tradición reconeceo como fundamento da nosa Igrexa diocesana, nas orixes mesmas da predicación do Evanxeo e da existencia da comunidade cristiá en Lugo.

Celebraremos, por tanto, este «Ano Santo», que o Señor Xesús e a Igrexa universal quixeron encher de riquezas espirituais: de reconciliación e de graza, de comunión renovada con Deus e cos irmáns, de esperanza e de fe, de experiencias de acollida, de hospitalidade e fraternidade, de testemuños mutuos, de invitación á caridade.

Teremos abundantes ocasións de achegarnos a Santiago de Compostela, á Catedral que garda o testemuño da presenza do Apóstolo entre nós, en peregrinacións que poderán ser organizadas desde a Diocese libremente, por parroquias, arciprestados ou zonas pastorais; pero tamén en momentos de encontro máis sectoriais, algúns previsiblemente interdiocesanos e propios da nosa Provincia eclesiástica, que poderán reunir, por exemplo, a catequistas, voluntarios de Caritas, membros de pastoral da saúde, da vida consagrada, etc.

Sobresairá, sen dúbida, o encontro de pastoral xuvenil, a PEX, que terá lugar en Santiago o próximo verán e no que participaremos tamén nós. O Departamento de pastoral xuvenil terá a tarefa de coordinar esta acción na nosa Diocese.

Pouco tempo despois, igualmente neste verán de 2027, terá lugar a celebración da **Xornada Mundial da Xuventude en Seúl** (3-8 de agosto). Resulta patente a dificultade de participar nesta XMX pola distancia e os custos implicados.

Con todo, desde o noso Departamento de Pastoral Xuvenil procurárase facer presente o feito deste acontecemento singular, para que poida ter unha repercusión positiva, tamén se a nosa participación ha de facerse fundamentalmente desde a distancia, permanecendo na Diocese. E igualmente, en colaboración co Departamento correspondente da Conferencia Episcopal e xunto coas Dioceses veciñas da Provincia, propoñeranse as posibilidades reais que existan para quen queira participar persoalmente na XMX en Seúl.

A todas estas iniciativas de pastoral xuvenil pertence sen dúbida a coordinación coa pastoral «educativa», que desde os diversos colexios de titularidade eclesial –e desde o mundo universitario– responderán tamén dalgún xeito a este anuncio da XMX 2027. Este acontecemento pode converterse así tamén nunha boa oportunidade de colaboración entre todos.

8. Traballar xuntos

O Papa invítanos con forza a non ser «espectadores ás fracturas sociais e culturais, nin simples comentaristas das ruínas, senón mulleres e homes que entran nas obras da historia ... para levantar o que se derrubou e protexer o que está exposto» (241).

Isto significa en primeiro lugar recoñecer e agradecer a nosa pertenza ao Pobo de Deus nesta terra, facer visible a súa presenza como signo de esperanza e de vida para todos. Esta percepción primeira «está ante nós como unha exhortación, un chamado a superar as nosas divisións e a traballar xuntos: este é o camiño de Xesucristo, onte, hoxe e sempre» (242).

Indicamos algunhas liñas de acción pastoral para este curso. O Papa resume esta chamada a asumir a nosa responsabilidade, o papel activo que nos corresponde, en breves afirmacións:

«debemos ser fieis á verdade, investir na educación, coidar as relacións, e amar a xustiza e a paz» (236).

Son indicacións que están profundamente entrelazadas entre si e que atopan expresión en varios modos nas diferentes actividades pastorais, a condición de que nós gardemos conciencia clara diso, de modo que as accións non se reduzan a puro proxecto privado ou mesmo a rutina.

En todo caso, as palabras de León XIV lémbrennos a **prioridade permanente da educación**, animándonos a investir nela, recursos materiais, sen dúbida, pero sobre todo privados, sen os cales non é posible unha educación verdadeira, como indica o lema do seu novo santo patrón, J. H. Newman: *cor ad cor loquitur*.

Iniciamos este camiño como Diocese e procurareos coidalo e continuoalo neste próximo curso. Iso significa sen dúbida promover tamén a sinerxía entre «parroquia, familia e escola», no coidado, por exemplo, de actividades educativas tan específicas como a catequese e a pastoral xuvenil, poñendo en valor explicitamente ante as nosas comunidades ao profesor e a materia da ERE, lembrando ás familias a importancia dunha educación cristiá, fomentando a relación entre as parroquias, os colexios e as familias no seu territorio.

Do mesmo xeito resoa a mensaxe desta encíclica en todo **o labor de Caritas**, parroquial, interparroquial e diocesana, que debemos apoiar e promover como un verdadeiro tesouro da Igrexa. Fundamentase na caridade, que debe ser a alma de todas as relacións nas nosas comunidades parroquiais e tamén de cada acción pastoral.

Recoñezamos co Papa a importancia de coidar as relacións, de promover camiños de xustiza e de paz, en primeiro lugar entre nós, nas nosas familias e comunidades. O modo en que facemos as cousas, en que nos tratamos uns a outros, dá testemuño elocuente do que creemos.

Pero pidamos tamén con insistencia durante este curso **pola paz entre os pobos**, polo cesamento das guerras, polas xentes que sofren as consecuencias da violencia e da inxustiza.

«En efecto, a paz, ante todo, provén de Deus... é un don entregado por Xesús aos seus discípulos o día de Pascua». Pidamos con confianza ao Señor, coas palabras do Papa, «unha paz desarmada e unha paz desarmante, humilde e perseverante ... Non nos cansemos de orar pola paz e de comprometermos a facela realidade nas nosas relacións e na sociedade» (228).

9. A oración

Parte constitutiva da vida cristiá é a oración, que o Papa nos presenta co exemplo de María no seu Magnificat (243). É un xesto eminentemente libre e persoal, no que actúa a graza do Señor, o Espírito, que acode en axuda da nosa debilidade, pois nós non sabemos pedir como convén (Rom 8,26); e que ten a súa forma eclesial máis plena na pregaria litúrxica que fai unido ao Pobo de Deus.

A oración é a expresión da nosa fe, dunha mirada sobre a vida e o mundo que inclúe a presenza de Deus e o seu designio amoroso sobre a historia. Con ela confirmamos que non podemos nin queremos vivir coma se Deus non existise, que estamos no medio do mundo con esperanza certa.

A oración abre as portas á acción de Deus, comunícanos o seu Espírito, permite que non nos quedemos na óptica dos poderosos ou do egoísmo, que non nos enganen os relatos artificiosos dos homes, que nos entendamos desde a perspectiva dos pequenos, do que sofre, do humilde e necesitado.

A oración cambia os horizontes da vida, lémbra-nos as razóns da nosa entrega e da nosa actividade pastoral, implora o auxilio divino que necesitamos, que dá á nosa presenza e acción a fecundidade de graza que a fai verdadeiramente útil aos nosos irmáns, que fai patente que servimos á transmisión dun don «extraordinario» como «vasillas de barro».

Encomendemos este curso, en particular, ao amparo da Santísima Virxe dos Ollos Grandes, para que nos ensine «a ver a obra invisible de Deus» (244), que guía a historia e coida sempre do

seu Pobo, e a dignidade dos irmáns; así como os pasos concretos que debemos de dar cada un en cumprimento da propia misión.

Que Santa María de Lugo, Nai de Deus e Nai nosa, «custodie en cada un de nós a confianza no Evanxeo» tamén neste ano pastoral, nos axude a compartir o que somos e temos, sosteña a nosa entrega, «para que a presenza de Xesús medre entre nós e o seu Reino tome forma»; para que sexa verdade, para nós e para todos, que nos foi dado «testemuñar a beleza dunha magnífica humanidade habitada por Deus» (245).

+ Alfonso
Bispo de Lugo

